

**ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษ
ทางร่างกายกับแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย
ASSOCIATIONS BETWEEN CORPORAL PUNISHMENT
MYTHS AND CORPORAL PUNISHMENT USE TENDENCY**

หัตถพันธ์ วงชาลี *

Hattaphan Wongcharee

เรวดี วัฒนากโกศล**

Rewadee Watakakosal

พรรณระพี สุทธิวรรณ***

Panrapee Suttiwan

ลักกพัฒน์ งามเอก****

Sakkaphat Ngamake

* อาจารย์, กลุ่มวิชาศึกษาทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน
Lecturer, Department of General Education, Faculty of Science and Technology,
Pathumwan Institute of Technology.

Corresponding author, e-mail: hattaphanpsy@gmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Assistant Professor Dr., Faculty of Psychology, Chulalongkorn University.

Corresponding author, e-mail: wrewadee@yahoo.com

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Assistant Professor Dr., Faculty of Psychology, Chulalongkorn University.

**** อาจารย์, คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Lecturer, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University.

บทคัดย่อ

การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนที่ส่งผลกระทบทางลบต่อเด็กเป็นอย่างมาก แม้ว่าผลกระทบทางลบของวิธีการนี้จะถูกนำเสนอผ่านงานวิจัยหลายครั้ง ก็ยังพบว่ามีพ่อแม่จำนวนมากใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนลูก หนึ่งในปัจจัยที่ทำให้วิธีการนี้ยังคงอยู่และถูกใช้คือการมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย งานวิจัยชิ้นนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และความสามารถในการทำนายของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายต่อแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย กลุ่มตัวอย่างคือนิสิต-นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 350 คน อายุระหว่าง 18-22 ปี เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย 2 มาตรการวัดคือมาตรการวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย และมาตรการวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย โดยมาตรการวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบที่ 1 ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย และองค์ประกอบที่ 2 ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย ผลการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r=0.17, p<0.01$) ส่วนองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายและองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคะแนนแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 3 ($R^2=0.03, p<0.01$) โดยองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta=0.19, p<0.01$) ส่วนองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายไม่สามารถทำนายแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้

คำสำคัญ : ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย, แนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย, การอบรมสั่งสอน, การลงโทษ

ABSTRACT

Corporal punishment is a widespread disciplinary strategy used by parents, although much research has published and presented the negative consequences of corporal punishment. One of the reasons which corporal punishment remains in use as a disciplinary strategy is corporal punishment myths. So this research aimed to study the association between corporal punishment myth and corporal punishment use tendency. The sampled participants were 350 undergraduate students (18-22 year). The instruments in this study were Corporal punishment use tendency (CPUT) and Corporal punishment myths scale (CPMS). Corporal punishment myths scale consisted of two factors: Convenience myths and Benefits myths. The result revealed that only Benefits myths related to Corporal punishment use tendency ($r=0.17$, $p < 0.01$). Convenience myths do not relate to Corporal punishment use tendency. Multiple regression analysis found that Convenience myths and Benefits myths together explained a significant amount of the variance in the value of Corporal punishment use tendency by three percent ($R^2=0.03$, $p < 0.01$). However, only Benefits myths significantly predict Corporal punishment use tendency ($\beta = 0.19$, $p < 0.01$). Convenience myths did not predict Corporal punishment use tendency.

Keywords : Corporal punishment myths, Corporal punishment use tendency, Discipline, Punishment

บทนำ

การใช้ความรุนแรงกับเด็กถือเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่สำคัญในสังคมปัจจุบัน ที่ปรากฏทั้งในสื่อโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อออนไลน์ตลอดช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา จากรายงานของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รายงานว่า ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาอัตราการใช้ความรุนแรงในเด็กของประเทศไทยตั้งแต่ปี พุทธศักราช 2550 จนถึง 2556 มีอัตราเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า โดยในปีพุทธศักราช 2556 มีการใช้ความรุนแรงในเด็กถึง 19,229 คน หรือเฉลี่ยเป็น 53 คนต่อวัน เพิ่มจากปี พุทธศักราช 2550 ที่มีการใช้ความรุนแรงในเด็กจำนวน 9,598 คน หรือเฉลี่ยเป็น 26 คนต่อวัน (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2556) จากรายงานของ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แสดงให้เห็นว่า การใช้ความรุนแรงกับเด็กในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี โดยสิ่งที่สังคมควรให้ความสำคัญกับประเด็นปัญหาคือการศึกษาวิจัยว่า ปัจจัยใดบ้างเป็นสาเหตุทำให้การใช้ความรุนแรงในเด็กเพิ่มขึ้นตลอดหลายปีที่ผ่านมา เพื่อจะได้เข้าใจสาเหตุ และหาทางแก้ไข ซึ่งจะช่วยลดอัตราการใช้ความรุนแรงลงได้ เนื่องจากปัญหานี้เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง และส่งผลกระทบหลากหลายระดับในสังคม ทั้งระดับบุคคลคือตัวเด็กเอง ระดับครอบครัวทั้งในเรื่องความสัมพันธ์ของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ระดับสังคมและเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ของประเทศชาติ และในระดับชาติที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศ (Global initiative to end all corporal punishment of children, 2017)

ผลกระทบของการใช้ความรุนแรงต่อเด็ก อาจแบ่งเป็นผลกระทบทางตรงและทางอ้อม โดยผลกระทบทางตรงคือตัวเด็ก เนื่องจากการใช้ความรุนแรงกับเด็ก มีผลกระทบทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยงานวิจัยของ Affi, Brownridge, Cox และ Sareen (2006) พบว่า เด็กที่ได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงทางร่างกายมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาทางจิตใจมากกว่าเด็กที่ไม่เคยได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง และในงานวิจัยเรื่อง “ผลเสียระยะยาวของเด็กที่ถูกทารุณทางร่างกายและจิตใจ” ของ Gross

และ Keller (1992) รายงานว่า เด็กที่ถูกทารุณทางร่างกายและจิตใจมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวตั้งแต่ตอนูบาล และความก้าวร้าวนี้ก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กโตเป็นผู้ใหญ่ จะเห็นได้ว่าการใช้ความรุนแรงในเด็กนั้นส่งผลร้ายต่อเด็กเป็นอย่างมาก ทั้งที่ส่งผลกระทบต่อระยะสั้นและระยะยาวเมื่อเด็กโตเป็นผู้ใหญ่ (Keil, 2014) แต่การใช้ความรุนแรงกับเด็กนั้นไม่ได้มีเพียงมิติเดียว แต่มีหลากหลายมิติทั้งในชุมชน ในโรงเรียน หรือแม้กระทั่งในครอบครัว

ในมิติของครอบครัวพบว่า การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่จะมีการลงโทษทางร่างกายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ ในปี 2010 UNICEF ได้ศึกษาสถิติการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ในเด็กทั่วทุกภูมิภาคของโลก พบว่า มีเด็กกว่า 75 เปอร์เซ็นต์ที่เคยถูกลงโทษทางร่างกาย และ 17 เปอร์เซ็นต์ในนั้นเคยถูกลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรงจนทำให้บาดเจ็บหรือเกิดความพิการ (UNICEF, 2010) และจากงานวิจัยของ Buntain-Ricklefs, Kamper, Bell และ Babonis ในปี 1994 ศึกษาในพ่อแม่จำนวน 499 คน พบว่า มีพ่อแม่กว่า 93 เปอร์เซ็นต์ ที่เคยถูกลงโทษทางร่างกายมาก่อน และอีกกว่า 87 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มตัวอย่างเดียวกันเห็นว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lansford และ Deater-Deckard ในปี 2012 ที่ศึกษาใน 30,470 ครอบครัวซึ่งอาศัยอยู่ใน 24 ประเทศที่กำลังพัฒนา พบว่ามีพ่อแม่กว่าร้อยละ 29 ที่คิดว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีที่จำเป็นและเป็นวิธีที่ขาดไม่ได้ในการอบรมสั่งสอนลูก จากผลการรายงานของ Lansford และคณะ (2012) Buntain-Ricklefs และคณะ (1994) และของ UNICEF (2010) แสดงให้เห็นว่าการลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนลูกที่ได้รับการยอมรับ มีการใช้เกิดขึ้นในสังคมโลก และมีการใช้อย่างแพร่หลาย โดยในสังคมไทยก็มีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเช่นเดียวกัน ดังสุภาษิตไทยที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงค่านิยมการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ในอดีตที่ส่งต่อมาถึงปัจจุบันว่าการอบรมเลี้ยงดูด้วยการลงโทษทางร่างกายนี้เป็นที่ยอมรับได้ (วงษ์เดียน สายสุวรรณ, 2546) และได้รับการปลูกฝังในสังคมของคนไทยจากรุ่นสู่รุ่น และยังพบเห็นได้ในหลาย ๆ ครอบครัวที่ใช้วิธีการนี้ โดยนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ นักวิจัย

และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้ทำการวิจัยจำนวนมากและเสนอผลกระทบของการใช้การลงโทษทางร่างกาย เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลเสียต่อเด็กจากการใช้การลงโทษรูปแบบนี้ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Fox และ Shonkoff (2011) พบว่า การลงโทษทางร่างกายนี้ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางสมองมีความล่าช้ากว่าปกติ ซึ่งเป็นผลมาจากการลงโทษทางร่างกายในตอนวัยเด็กนั้นส่งผลทำให้เกิดความกลัวและความเครียดซึ่งส่งผลทำให้สมองพัฒนาได้ไม่เต็มที่ นอกจากนี้ยังพบว่า การลงโทษทางร่างกายมีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตที่เสื่อมโทรมทั้งในช่วงวัยเด็กและเมื่อเด็กโตขึ้น โดยผลกระทบในวัยเด็กนั้น พบว่า ยังมีการลงโทษทางร่างกายมากเกินไปที่จะลดความรู้สึกทางบวก เช่น ความมั่นใจในการยืนยันในสิทธิของตน (Assertive) ความเชื่อมั่น (Confidence) ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathy) (Lopez, Bonenberger, & Schneider, 2001) และเพิ่มความรู้สึกขายหน้า (Humiliation) ความรู้สึกสิ้นหวังหรือไร้ประโยชน์ (Helplessness) (Baumrind, & Black, 1967; Lasky, 1993) ความเครียด (Stress) (Lau, Liu, Cheung, Yu, & Wong, 1999) การปรับตัวที่ไม่ดี (Maladjustment) การมีอารมณ์ไม่มั่นคง (Emotion instability) (Zoyza, Newcombe, & Rajapakse, 2008) อาการซึมเศร้า (Depression) ความวิตกกังวล (Anxiety) (Gromoske, & Maguire-jack, 2012; Simons, Johnson, & Conger, 1994; Simons, & Wurtele, 2010) ให้มากขึ้น อีกทั้งการลงโทษทางร่างกายยังบั่นทอนสุขภาพจิตองค์รวมอีกด้วย (Mental Health) (Heilmann, Kelly, & Watt, 2015)

ส่วนผลกระทบในวัยผู้ใหญ่ นั้น พบว่า หากมีการลงโทษทางร่างกายในวัยเด็กมากมาก่อนจะทำให้ความภูมิใจในตนเองต่ำหรือลดลง (Low self-esteem) เพิ่มอาการซึมเศร้า (Depression) (McLoyd, Jayaratne, Ceballo, & Borquez, 1994; Turner, & Finkelhor, 1996) การติดสุรา (Alcoholism) การทำร้ายตนเอง (Self-harm) ความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย (Suicidal tendencies) (Gershoff, 2002) การติดกัญชา (Cannabis) ความผิดปกติทางจิต (Psychiatric disorder) (Fergusson, & Lynskey, 1997) เพิ่มพฤติกรรมทางอาชญากรรมหรือกระทำผิดต่อคู่ครองและบุตร ส่งผลต่อความสามารถในการปรับตัว (Heilmann, Kelly, & Watt, 2015) และส่งผล

ต่อการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับคนในสังคมเมื่อเป็นผู้ใหญ่ (Leary, Kelley, Morrow, & Mikulka, 2008) อย่างไรก็ตามการเสนอผลกระทบทางลบของการลงโทษเหล่านี้ก็ไม่ได้ช่วยลดการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ลงได้ นักวิจัย นักจิตวิทยา และกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องจึงได้พยายามหาสาเหตุของการคงอยู่ของการลงโทษรูปแบบนี้และพบสามแนวคิดที่อาจจะอธิบายถึงการคงอยู่ของการลงโทษทางร่างกายนี้ได้คือ 1. การมีวัฏจักรของการใช้ความรุนแรง (Cycle of abuse) (Keil, 2014) ที่ส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นในครอบครัวที่ใช้การลงโทษทางร่างกาย 2. การมีพฤติกรรมดั้งเดิม (Primitive behavior) (Perry, 1996) เป็นพฤติกรรมที่ติดมาจากอดีตตอนที่ตนเคยถูกลงโทษทางร่างกายตอนเป็นเด็ก 3. การมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) (Kish, & Newcombe, 2015) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่า “พ่อแม่มีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายตามความเข้าใจของตนเอง โดยความเชื่อนั้นขัดกับหลักฐานข้อเท็จจริง” โดยผู้วิจัยให้ความสนใจกับแนวคิดที่ 3 เนื่องจากแนวคิดนี้สามารถที่จะระบุ และวัดได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) กับแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use tendency) ว่ามีความสัมพันธ์และความสามารถในการทำนายต่อการการใช้การลงโทษทางร่างกายหรือไม่

Kish และ Newcombe (2015) ได้รวบรวมความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเพื่อหาสาเหตุของการคงอยู่ของการใช้การลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ที่มีต่อเด็ก โดย Kish และ Newcombe (2015) ได้นำกลุ่มความเชื่อต่าง ๆ เหล่านี้มาสร้างมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myths scale : CPMS) และมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use tendency : CPUT) ขึ้น โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาในประเทศออสเตรเลีย ต่อจากนั้น หัตถพันธ์ วงขรี, เรวดี วัฒนโกศล, พรรณระพี สุทธิวรรณ, ลักกพัฒน์ งามเอก และปิเตอร์ นิวัฒน์ (2560) ได้นำมาตรวัดทั้งสองนี้มาพัฒนาให้สอดคล้องตามบริบทของไทย โดยพบว่ามาตรวัด

ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myths scale : CPMS) ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Convenience myths) และองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Benefits myths) (หัตถพันธ์ วงชาลี และคณะ, 2560) จากการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมายังไม่พบการศึกษาศวามสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญและต้องการศึกษาศวามสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย และความสามารถในการทำนายร่วมขององค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย และองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายในการทำนายแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย ผลการวิจัยที่ได้จะทำให้ทราบสาเหตุของการใช้การลงโทษทางร่างกาย และสามารถนำไปสร้างโปรแกรมการลดการมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายได้ที้อาจจะส่งผลให้การใช้การลงโทษทางร่างกายลดลงได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาศวามสัมพันธ์และความสามารถในการทำนายของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายและความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายต่อแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย

สมมติฐานในงานวิจัย

ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย และความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถร่วมกันทำนายแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2546) โดยขนาดของกลุ่มตัวอย่างคำนวณตามสูตรของ Green (1991) พบว่า ควรเก็บกลุ่มตัวอย่างให้ได้มากกว่า 106 คน (ค่าคงที่ (104) + จำนวนตัวแปรต้น (2) = 106) โดยงานวิจัยครั้งนี้เก็บกลุ่มตัวอย่าง 350 คน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มอำนาจในการทำนาย (Statistical Power) และลดอัตราข้อมูลสูญหาย เก็บในนิสิตระดับปริญญาตรี อายุ 18-22 ปี

2. ตัวแปรในงานวิจัย

ตัวแปรต้น คือ ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายและความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย
ตัวแปรตาม คือ แนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย

3. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ

ส่วนที่ 2 มาตรวัด ประกอบไปด้วย 2 มาตรวัด

1. มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS) ซึ่งสร้างขึ้นโดย Kish และ Newcombe ในปี 2015 จำนวน 17 ข้อ โดยหัตถพันธ์ วงชารี และคณะ (2560) ได้แปลเป็นภาษาไทย และแปลกลับ (Backward-Translation) หลังจากนั้นได้นำไปวิเคราะห์ข้อมูลรายข้อโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total Correlation : CITC) พบว่ามี 15 ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.85 หลังจากนั้น

นำมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) พบว่ามี 10 ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ อีกทั้งพบว่ามาตรฐานความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายประกอบด้วย 2 องค์ประกอบย่อยคือองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Convenience myths) เป็นองค์ประกอบที่กล่าวถึงความสามารถของการใช้การลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่หรือผู้ปกครองต่อเด็กได้อย่างไม่มีข้อจำกัด ทั้งสามารถใช้ได้ทุกช่วงอายุ ทุกสถานที่ ทุกครั้ง ซึ่งสะท้อนถึงความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายของผู้ปกครอง (หัตถพันธ์ วงษาริ และคณะ, 2560) มีจำนวน 5 ข้อ ตัวอย่างข้อกระทงเช่น “การลงโทษทางร่างกายสามารถใช้อบรมสั่งสอนเด็กได้ทุกช่วงอายุ” องค์ประกอบที่ 2 องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Benefits myths) เป็นองค์ประกอบที่กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายอย่างเหมาะสมว่าจะไม่ก่อให้เกิดอันตราย และยังช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก อีกทั้งยังช่วยสร้างความรับผิดชอบให้กับเด็ก (หัตถพันธ์ วงษาริ และคณะ, 2560) มีจำนวน 5 ข้อ ตัวอย่างข้อกระทงคือ “การใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นวิธีการสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบ และช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของเด็ก” โดยมาตรฐานวัดทั้ง 10 ข้อมีการประเมิน 5 ระดับจากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) การคิดคะแนนคือการรวมคะแนนทุกข้อกระทง ไม่มีการกลับคะแนนข้อกระทง โดยคะแนนที่สูงแสดงถึง การมีความคิดเห็นด้วยอย่างยิ่งกับความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (หัตถพันธ์ วงษาริ และคณะ, 2560)

2. มาตรฐานแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use tendency : CPUT) เป็นมาตรที่ใช้วัดการคาดการณ์ของผู้เข้าร่วมงานวิจัยในการใช้การลงโทษทางร่างกาย สร้างขึ้นโดย Kish และ Newcombe ในปี 2015 โดยหัตถพันธ์ วงษาริ และคณะ (2560) ได้แปลเป็นภาษาไทย และแปลกลับ (Backward-translation) มาตรฐานนี้ประกอบด้วยสถานการณ์จำลองการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกทั้งหมด 4 สถานการณ์ (Within subject) คือ 1. สถานการณ์รายการโปรดบนทีวี 2. สถานการณ์ซูเปอร์มาร์เก็ต 3. สถานการณ์เกมคอมพิวเตอร์ และ 4. สถานการณ์

ที่ร้านอาหาร โดยในแต่ละสถานการณ์การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกแปรเปลี่ยนไปตามเพศของลูก (ชาย และหญิง) และอายุของลูก (4 ปี และ 9 ปี) (Between subject) ดังนั้นรูปแบบที่เป็นไปได้ระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกมีทั้งหมด 16 รูปแบบ [สถานการณ์(4) x เพศ(2) x อายุ(2) = 16 รูปแบบ] แต่ผู้เข้าร่วมการทดลองทุกคนจะได้รับสถานการณ์ 4 สถานการณ์เหมือนกัน ต่างกันตามเพศและอายุตามที่ได้กล่าวไป หลังจากที่ทำแต่ละสถานการณ์แล้ว ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะตอบคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่อ่านว่า “หากคุณเป็นแม่ของเด็กในสถานการณ์นั้นๆ คุณจะทำอย่างไร” โดยมีตัวเลือกให้ 5 ตัวเลือก ดังตารางที่ 1

จากตารางที่ 1 แสดงตัวเลือกของข้อคำถามของมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย และเกณฑ์การคิดคะแนนของการตอบ โดยในแต่ละสถานการณ์จะมีคะแนนต่ำสุดคือ 0 และมากที่สุดคือ 1 และเมื่อครบทั้งสี่สถานการณ์จะมีคะแนนต่ำสุดคือ 0 และมากที่สุดคือ 4 โดยคะแนนสูงจะแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่จะใช้การลงโทษทางร่างกาย

ตารางที่ 1 แสดงตัวเลือกและเกณฑ์การคิดคะแนนของมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย

ตัวเลือกของมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย	เกณฑ์การคิดคะแนน
ก. เพิกเฉยต่อพฤติกรรมของลูก	0
ข. ให้ออกไปนั่งเงียบ ๆ คนเดียวในห้องข้างนอก (Time out)	0
ค. อธิบายกับลูกว่าเขาทำอะไรผิด	0
ง. ใช้การลงโทษทางร่างกาย เช่น ตี ตบ ตะแคง [#]	1
จ. ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนอื่น ๆ คือ ...	0

[#] แสดงถึงการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment)

4. วิธีดำเนินการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแจกชุดคำถามให้แก่ผู้เข้าร่วมงานวิจัยในลักษณะการเขียนตอบ โดยมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงทางร่างกาย (Corporal punishment use tendency : CPUT) ที่มีความแตกต่างกันตามเพศและอายุ ถูกแบ่งออกเป็น 4 รูปแบบ คือเพศชาย อายุ 4 ปี เพศชายอายุ 9 ปี เพศหญิงอายุ 4 ปี และเพศหญิงอายุ 9 ปี โดยผู้วิจัย สุ่มแจกชุดคำถามให้ผู้เข้าร่วมงานวิจัยเป็นจำนวนเท่า ๆ กันทั้ง 4 รูปแบบ ส่วนมาตรวัด ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายผู้เข้าร่วมวิจัยได้รับชุดคำถาม ชุดเดียวกันทุกคน ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมงานวิจัยอ่านรายละเอียดงานวิจัยและชุดข้อคำถาม ที่ได้รับแจกไป พร้อมทั้งตอบคำถามหรือเลือกกระดပ်ที่ตรงตามความคิดเห็นหรือ ความเชื่อของผู้เข้าร่วมงานวิจัย ระยะเวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 10-20 นาที เมื่อผู้เข้าร่วมงานวิจัยตอบแบบสอบถามครบแล้ว ผู้วิจัยจึงเก็บมาตรวัด โดยผู้วิจัยได้รับมาตรวัดคืนจำนวน 350 ชุด จากที่แจกไปจำนวน 370 ชุด (ได้คืนคิดเป็น ร้อยละ 94.59) โดยผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในโปรแกรมการคำนวณทางสถิติ (SPSS) ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลที่หายไป และทดแทนข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย (Hair, Black, Babin, Anderson, & Tatham, 2006) หลังจากนั้นนำมาวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ของมาตรวัด (Descriptive statistics) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Person's product moment coefficient) และการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

ผลการวิจัย

1. ผู้วิจัยวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน (Descriptive statistics) ของกลุ่ม ตัวอย่าง โดยแจกแจงค่าความถี่ วิเคราะห์หาค่าร้อยละของเพศและอายุ อีกทั้งหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละของเพศและอายุ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ (N=350)

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)
เพศ		
เพศชาย	92	26.3
เพศหญิง	258	73.7
อายุ (Mean=20.42, S.D.=1.11)		
18 ปี	19	5.43
19 ปี	47	13.43
20 ปี	121	34.57
21 ปี	95	27.14
22 ปี	68	19.43
รวม	350	100

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายร้อยละ 26.3 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 73.7 อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 20.42 โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.11 โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุ 20 ปี มีจำนวนมากถึงร้อยละ 34.57

2. ผู้วิจัยวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน (Descriptive statistics) หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Person's product moment coefficient) ระหว่างมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย โดยผลการวิเคราะห์แสดงตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ค่าสถิติพื้นฐาน และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย (N=350)

	1	2	3	4
1. มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย	1			
2. องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย	0.84**	1		
3. องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย	0.93*	0.59*	1	
4. มาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย	0.15*	0.08	0.17*	1
ค่าเฉลี่ย (Mean)	1.86	1.40	2.31	0.03
ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	6.47	2.90	4.31	0.38
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)	0.84	0.79	0.78	- #

* ระดับนัยสำคัญที่ 0.05, **ระดับนัยสำคัญที่ 0.01,

ไม่สามารถหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคได้ เนื่องจากมีข้อคำถามเป็นการตอบถูกได้ 1 คะแนนตอบผิดได้ 0 คะแนน

จากตารางที่ 3 พบว่า มาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.03 มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายทั้งฉบับ (10 ข้อ) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.86 โดยองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายมีค่าเฉลี่ยมากกว่าองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย และยังพบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายทั้งฉบับมีความสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรวัดแนวโน้มการใช้

การลงโทษทางร่างกาย ($r=0.15$, $p<0.01$) และมีเพียงองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายที่พบความสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r=0.17$, $p<0.01$) ส่วนองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย

3. จากสมมติฐานในงานวิจัยที่ว่า “ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกายและความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถร่วมกันทำนายแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้” ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) ด้วยวิธี Enter โดยในขั้นแรกผู้วิจัยทดสอบค่าสหสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสองเพื่อทดสอบค่า Multicollinearity โดย Berry (1993) ได้เสนอเกณฑ์ของค่าสหสัมพันธ์ว่าไม่ควรมีค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับที่สูง ($r=0.90$) โดยเมื่อผู้วิจัยทดสอบค่าสหสัมพันธ์พบว่าค่าสหสัมพันธ์ผ่านเกณฑ์ ($r=0.59$, $p < 0.01$) ดังตารางที่ 3 หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและพบผลวิเคราะห์ตามตารางที่ 4

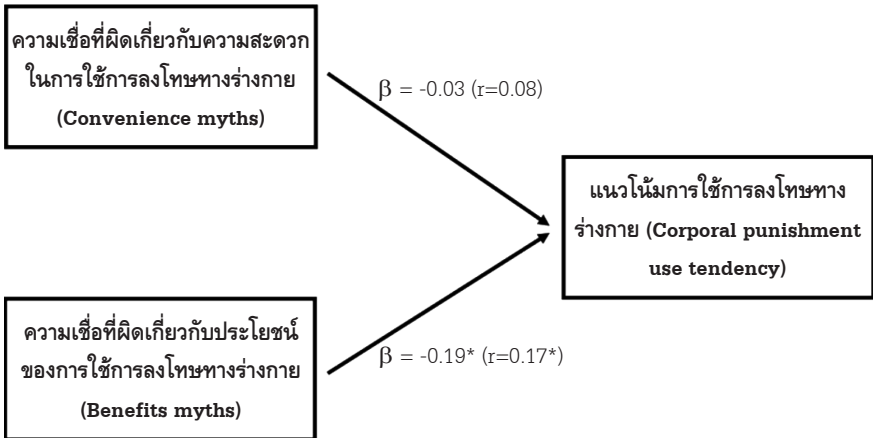
จากตารางที่ 4 พบว่าองค์ประกอบที่ 1 องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย และองค์ประกอบที่ 2 องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 3 ($R^2=0.03$) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีเพียงองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายที่สามารถทำนายแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($\beta = .19$) โดยสามารถเขียนโมเดลออกมาได้ดังรูปที่ 1

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อทำนายคะแนนแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย จากคะแนนของคะแนนองค์ประกอบของของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (N=350)

ตัวแปรอิสระ	b	β	r	r^2	R^2	SE_{ets}	F
องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย	-0.004	-0.03	0.77	0.59	0.03	0.33	3.99*
องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย	0.01*	0.19*	0.17* ¹	0.29*			

(* $p < 0.01$)

¹ จากผลการวิเคราะห์ พบว่า r มีค่าที่ค่อนข้างต่ำ อาจเป็นผลมาจากข้อจำกัดของรูปแบบมาตรวัดทั้งสองฉบับ โดยมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเป็นการตอบเกี่ยวกับความเชื่อและทัศนคติต่อการลงโทษทางร่างกายของตนเอง แต่มาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายเป็นการตอบเพื่อคาดคะเนการใช้การลงโทษทางร่างกายจากสถานการณ์ตัวอย่าง ซึ่งลักษณะของมาตรวัดที่แตกต่างกันทั้งสองรูปแบบ อาจส่งผลต่อการตอบให้ตนเองเป็นที่ยอมรับในสังคม (Social desirability) ที่แตกต่างกัน จึงทำให้การตอบของมาตรวัดทั้งสองมีความสัมพันธ์กันไม่มากเท่าที่ควร ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ย้อนกลับมาตรวจสอบข้อมูลดิบและกระบวนการวิเคราะห์ พบว่าไม่พบข้อผิดพลาดใดๆ โดยค่า r ที่ผู้วิจัยรายงานเป็นค่าจากผลการวิเคราะห์โดยตรง

(* $p < 0.01$)

รูปที่ 1 โมเดลแสดงความสัมพันธ์ของคะแนนองค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายและคะแนนแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย

สรุปผลและอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Person's product moment coefficient) พบว่า มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (คะแนนรวม) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r=.15$, $p<0.01$) และเมื่อวิเคราะห์แยกองค์ประกอบย่อยพบเพียงองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกาย ($r=.17$, $p<0.01$) โดยผู้วิจัยได้ทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) ด้วยวิธี Enter พบว่า ทั้งสององค์ประกอบสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ร้อยละ 3 ($R^2=0.03$, $p<0.01$) แต่มีเพียงองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการ

ใช้การลงโทษทางร่างกายเท่านั้นที่สามารถทำนายคะแนนแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta=0.19, p<0.01$) กล่าวคือการมีคะแนนความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายที่สูงก็จะส่งผลให้บุคคลมีคะแนนแนวโน้มการใช้การลงโทษสูงด้วยเช่นกัน

จากผลการวิเคราะห์ของสมมติฐานที่พบว่า มีเพียงองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถทำนายคะแนนแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น ผู้วิจัยพบว่าข้อกระทงในองค์ประกอบนี้มีความสอดคล้องกับความเชื่อที่ผิดของพ่อแม่คนไทยเกี่ยวกับความรุนแรงจากการลงโทษหรืออบรมสั่งสอนเด็กที่ถูกนำเสนอโดย สมบัติ ตาปัญญา (2549) จาก 3 ข้อใน 5 ข้อขององค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการลงโทษทางร่างกาย ดังนี้ 1. ในกลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับ “การลงโทษทางร่างกายไม่มีอันตรายหรือผลเสีย” ตรงกับความเชื่อที่ผิดของสมบัติ ตาปัญญา (2549) ที่ว่า “ฉันก็เคยโดนตีมาแล้ว และก็ไม่ได้เห็นจะมีผลร้ายตรงไหน” ซึ่งสอดคล้องกับข้อกระทงข้อที่ 2 ในมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ในองค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการลงโทษทางร่างกายที่ว่า “การใช้วิธีนี้เป็นบางครั้งบางคราวไม่ก่อให้เกิดผลเสียใด ๆ กับลูก” ซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อที่ผิดที่เชื่อว่าวิธีการลงโทษทางร่างกายนี้ไม่มีอันตรายหรือผลเสีย ทั้งที่ความจริงแล้ววิธีการนี้มีผลกระทบทางลบเป็นอย่างมาก 2. กลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับ “การลงโทษทางร่างกายช่วยให้เด็กเชื่อฟังและรู้จักเคารพผู้อื่น” ตรงกับความเชื่อที่ผิดของสมบัติ ตาปัญญา (2549) ที่ว่า “การตีทำให้เด็กเป็นคนที่น่าอ่อนน้อมง่าย” ซึ่งสอดคล้องกับข้อที่ 5 ในมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ในองค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการลงโทษทางร่างกายที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายเป็นการสอนให้ลูกรู้จักเคารพผู้อื่น” ซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการลงโทษทางร่างกายว่าเป็นวิธีการที่จะช่วยให้เด็กเชื่อฟังและรู้จักเคารพผู้อื่น และ 3. กลุ่มความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับ “ประสิทธิภาพของการลงโทษทางร่างกาย” ตรงกับความเชื่อที่ผิดของสมบัติ ตาปัญญา (2549) ที่ว่า “การตีได้ผลดีที่สุด” ซึ่งสอดคล้องกับข้อที่ 4 ในมาตรวัดความเชื่อที่ผิด

เกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ในองค์ประกอบความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการลงโทษทางร่างกายที่ว่า “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้ลูกมีความรับผิดชอบและช่วยพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีของลูกมากที่สุด” ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของวิธีการลงโทษทางร่างกายว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ทั้งที่ในความเป็นจริงนั้นวิธีการอื่น ๆ ก็มีประสิทธิภาพที่ดีเช่นกัน นี่จึงเป็นข้อสังเกตของสังคมไทยที่ว่า คนไทยอาจจะมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายจึงทำให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกของตน นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสะท้อนถึงความเชื่อและทัศนคติของการกระทำของพ่อแม่ต่อลูกว่า “การกระทำความผิดล้วนเกิดจากความหวังดี และเชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายจะส่งผลดี (จิราภรณ์ อรุณากูร, 2561) หรือประโยชน์ให้กับลูกของตน” จึงทำให้พ่อแม่ที่มีความเชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายมีประโยชน์ต่อลูก ใช้วิธีการลงโทษรูปแบบนี้ในการอบรมสั่งสอนลูกมากขึ้น ทั้งที่ผลการวิจัยจำนวนมาก เช่น Cherian (1994), Baumrind, & Black (1967), Lasky (1993), Lau และคณะ (1999), Zoysa และคณะ (2008), McLoyd และคณะ (1994), Lopez และคณะ (2001), Simons และคณะ (2010), Heilmann และคณะ (2015), Leary และคณะ (2008) ต่างพบผลสอดคล้องกันว่าการลงโทษทางร่างกายส่งผลทางลบต่อเด็ก แต่ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการลงโทษทางร่างกายยังคงมีอยู่และยังคงทำให้พ่อแม่ใช้วิธีการลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนลูกในปัจจุบัน ดังนั้นการสร้างโปรแกรมปรับความเชื่อเกี่ยวกับประโยชน์ของการลงโทษทางร่างกายให้ผู้ปกครองหรือพ่อแม่ทราบว่าการที่พ่อแม่เชื่อว่าการลงโทษทางร่างกายก่อให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ เช่น “การอบรมสั่งสอนด้วยการลงโทษทางร่างกายช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดีให้กับเด็ก” และ “การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการสอนให้เด็ก รู้จักเคารพผู้อื่น” เป็นความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง และไม่สอดคล้องกับหลักฐานความเป็นจริงซึ่งจะทำให้ผู้ปกครองหรือพ่อแม่ตระหนักเห็นโทษของการลงโทษทางร่างกายซึ่งน่าจะส่งผลให้พ่อแม่ลดการใช้การลงโทษทางร่างกายลงและส่งผลต่อเนื่องไปยังการลดผลกระทบด้านลบต่อเด็กตามที่ได้กล่าวมาในบทนำ

จากสมมติฐานที่ว่า “ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะอาดในการใช้การลงโทษทางร่างกายและความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถร่วมทำนายแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้” พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน กล่าวคือองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะอาดในการใช้การลงโทษทางร่างกายและองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายสามารถร่วมทำนายแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แต่มีเพียงองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายที่สามารถทำนายแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายได้อย่างมีนัยสำคัญ

โดยผู้วิจัยพบข้อจำกัดบางประการของงานวิจัยและได้เสนอข้อเสนอแนะ 2 ข้อ ดังนี้ 1. การหาความสัมพันธ์และความสามารถของคะแนนความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายต่อแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายผ่านมาตรวัดอาจมีข้อจำกัด เนื่องจากมาตรวัดแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายเป็นเพียงสถานการณ์จำลองจึงอาจมีข้อจำกัด เช่น การตอบแบบให้ตนเองดูดีเพื่อรักษาภาพลักษณ์ เป็นที่ยอมรับในสังคม (Social desirability) (Reynolds, 1982) ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะให้งานวิจัยในอนาคตเก็บคะแนนความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจากชุดคำถามและสังเกตพฤติกรรมการใช้การลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ต่อลูกในสถานการณ์จริง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และอำนาจการทำนายของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษต่อการใช้การลงโทษทางร่างกายในสถานการณ์จริงของพ่อแม่ 2. จากผลการวิจัยที่พบว่าความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายส่งผลให้พ่อแม่ใช้การลงโทษทางร่างกายกับลูกตน อาจจะสร้างโปรแกรมหรือการปรับความเชื่อหรือความเข้าใจที่ผิดต่อประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกายในพ่อแม่หรือผู้ปกครองในไทยได้ ซึ่งอาจจะส่งผลให้พ่อแม่ลดการใช้การลงโทษทางร่างกายต่อลูกลดลง

บรรณานุกรม

- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2556). **รายงานสถิติการถูกทำร้ายร่างกายในเด็กและสตรีที่เข้ารับบริการที่ศูนย์พึ่งได้ ปีพุทธศักราช 2556**. กรุงเทพฯ : กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- จิราภรณ์ อรุณากูร. (2561). **เลี้ยงลูกเชิงบวก** (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- ชูศรี วงศ์รัตน. (2546). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย** (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วงศ์เดือน สายสุวรรณ. (2546). **ประวัติการถูกลงโทษของมารดา พฤติกรรมก้าวร้าวของมารดา และพฤติกรรมก้าวร้าวของบุตรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการลงโทษบุตรของมารดา**. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- สมบัติ ตาปัญญา. (2549). **คู่มือครูการสร้างวินัยเชิงบวกในโรงเรียน**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- หัตถพันธ์ วงชาลี, เรวดี วัฒนทโกศล, พรรณระพี สุทธิวรรณ, สักกพัฒน์ งามเอก และปิเตอร์ นิวคัม. (2560). การพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย. **เอกสารรวบรวมงานวิจัยในงานประชุมวิชาการระดับชาติและระดับนานาชาติ มหาวิทยาลัยรังสิต ประจำปี 2560**, ปรุณธานี, 6, 873-884.
- Affi, T. O., Brownridge, D. A., Cox, B. J., & Sareen, J. (2006). Physical punishment, childhood abuse and psychiatric disorders. **Child Abuse and Neglect**, 30, 1093-1103.
- Baumrind, D., & Black, A. E. (1967). Socialization practices associated with dimensions of competence in preschool boys and girls. **Child Development**, 38, 291-327.
- Berry, W. D. (1993). **Understanding regression assumptions**. California: Sage.
- Buntain-Ricklefs, J. J., Kamper, K. J., Bell, M., & Babonis, T. (1994). Punishments: what predicts adult approval. **Child Abuse & Neglect**, 18(11), 945-955.

- Cherian, V. I. (1994). Self-reports of corporal punishment by Xhosa children from broken and intact families and their academic achievement. **Psychological Reports**, 74(3), 867-874.
- Fergusson, D.M. & Lynskey, M.T. (1997). Physical punishment/ maltreatment during childhood and adjustment in young adulthood. **Child Abuse and Neglect**, 21, 617-30.
- Fox, N. A., & Shonkoff, J. P. (2011). How persistent fear and anxiety can affect young children's learning, behavior and health. **Early Childhood Matters**, 116, 8-14.
- Gershoff, E. T. (2002). Corporal punishment by parents and associated child behaviors and experiences: A meta-analytic and theoretical review. **Psychological Bulletin**, 128(4), 539-579.
- Global initiative to end all corporal punishment of children. (2017). **Corporal punishment of children in Thailand**. Retrieved from <http://www.endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/country-reports/Thailand.pdf>.
- Green, S. B. (1991). How many subjects does it take to do a regression analysis? **Multivariate Behavioral Research**, 26, 449-510.
- Gromoske, A. N. & Maguire-Jack, K. (2012). Transactional and Cascading Relations Between Early Spanking and Children's Social-Emotional Development. **Journal of Marriage and the Family**, 74, 1054-1068.
- Gross, A. B., & Keller, H. R. (1992). Long-Term consequences of childhood physical and psychological maltreatment. **Aggressive Behavior**, 18, 171-185.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). **Multivariate data analysis**. (6th ed.). New Jersey : Pearson.

- Heilmann, A., Kelly, Y., & Watt, R.G. (2015). **Equally protected? A review of the evidence on the physical punishment of children: Report commissioned by the NSPCC Scotland.** Scotland : Barnado's Scotland and the Children and Young People's Commissioner Scotland.
- Keil, F. (2014). **Development psychology: the growth of mind and behavior.** New York : W. W. Norton & Company.
- Kish, A. M., & Newcombe, P. A. (2015). Smacking never hurt me! Identifying myths surrounding the use of corporal punishment. **Personality and Individual Differences**, 87, 121-129.
- Lansford, J. E., & Deater-Deckard, K. (2012). Childrearing discipline and violence in developing countries. **Child Development**, 83, 62-75.
- Lasky, M. R. (1993). Family genesis of aggression. **Psychiatric Annals**, 23, 494-499.
- Lau, J. T. F., Liu, J. L. Y., Cheung, J. C. K., Yu, A., & Wong, C. K. (1999). Prevalence and correlates of physical abuse in Hong Kong Chinese adolescents: A population-based approach. **Child Abuse & Neglect**, 23, 549-557.
- Leary, C. E., Kelley, M. L., Morrow, J., & Mikulka, P. J. (2008). Parental use of physical punishment as related to family environment, psychological well-being, and personality in undergraduates. **Journal of Family Violence**, 23, 1-7.
- Lopez, N. L., Bonenberger, J. L., & Schneider, H. G. (2001). Parental disciplinary history, current levels of empathy, and moral reasoning in young adults. **North American Journal of Psychology**, 3, 193-204.
- McLoyd, V. C., Jayaratne, T. E., Ceballo, R., & Borquez, J. (1994). Unemployment and work interruption among African American

- single mothers: Effects on parenting and adolescent socio-emotional functioning. **Child Development**, 65, 562-589.
- Perry, B. D. (1996). **Maltreated children: Experience, Brain development**, and the next generation. New York: W. W. Norton & Company.
- Reynolds, W. M. (1982). Development of reliable and valid short forms of the Marlowe-Crowne Social Desirability Scale. **Journal of clinical psychology**, 38, 119-125.
- Simons, D. A. & Wurtele, S. K. (2010). Relationships between parents' use of corporal punishment and their children's endorsement of spanking and hitting other children. **Child Abuse and Neglect**, 34(9), 639-646.
- Simons, R. L., Johnson, C., & Conger, R. D. (1994). Harsh corporal punishment versus quality of parental involvement as an explanation of adolescent maladjustment. **Journal of Marriage and the Family**, 56, 591-607.
- Turner, H. A., & Finkelhor, D. (1996). Corporal punishment as a stressor among youth. **Journal of Marriage and the Family**, 58, 155-166.
- UNICEF. (2010). **Child Disciplinary Practices at Home: Evidence from a Range of Low- and Middle-Income Countries**. New York : UNICEF.
- Zoysa, D. P., Newcombe, P. A., & Rajapakse, L. (2008). Outcomes of parental corporal punishment: Psychological maladjustment and physical abuse. In **Child abuse and violence**. Richardson, T. I., & Williams, M. V. (ed.) Hauppauge : Nova Science.

Translated Thai References

- Chusri Wongrattana. (2003). **Statistic technique for applying in research** (9th ed.). Bangkok : Srinakharinwirot university. [in Thai].
- Hattaphan Wongcharee, Rewadee Watakakosol, Panrapee Suttiwan, Sakkaphat Ngamake and Peter Newcombe. (2017). Validation of the corporal punishment myths scale. **Proceedings of RSU National Research Conference 2017**, Pathumthani, 6, 873-884. [in Thai].
- Jiraporn Arunagoon. (2018). **Positive parenting** (5th ed.). Bangkok : Parbpim. [in Thai].
- Ministry of Social Development and Human Security. (2013). **The statistic report of One Stop Crisis Center's children and women physical abused patients in 2013**. Bangkok : Ministry of Social Development and Human Security. [in Thai].
- Sombat Tapanya. (2006). **Teacher manual to create positive discipline in school**. Bangkok: Office of the Basic Education Commission. [in Thai].
- Wongduan Saisuwan. (2003). **Mother's punishment from own parents, mother's aggression, and child's aggression in the prediction of Mother's use of Punishment on the child**. (Thesis of Master's Degree). Silpakorn University, Nakhon Pathom [in Thai].